

“... tak cítí se vždy lichá
dívka spíše tichá...”

Symetrály osamění

Lidé

.

Symetrály osamění

Narýsované přímky

Co vidět je a není

.

Srdce drmolí

Nikdo netlumočí

Ochromená okolím

Chátrám

a

na konci

jsem

.

Zase jenom

já

která neexistuje

Trojúhelník

Až jednou moji černou skříňku najdou

Dohledají, co bylo příčinou

I navzdory skonu

V nedohlednu

Fantomové

bolesti

Žití

Osa loučení

Třaskavé závětrí

Světlušky už mají po námluvách

Létaly ještě chvíli po tobě

Naposledy jsi vydechla

A vichr smetl celý jeden svět

V závětrí čekám

Poschovávala jsem si vzpomínky

Na každém kroku sem

Jenom lehce našlápnu

A srdce praská

I v tom závětrí

Každý krok vpřed i vzad třaská

Přání bolí

Někdy přání bolí
Když se snaží splnit se
A nemůže

Jako tělo bez kůže
Odhalená
Syrová

Bez tebe jenom plavu
V moři bez přístavu
Sůl pálí

Stáři

Klopýtavá mysl
Pod nohy se pletou vzpomínky
Čas nedává víc smysl
Z ohně kouře pramínky
Žáda mírně shrbená
Duše roste v mlázi
Dívku v květu stařena
Všude doprovází

Dušičky na hřbitově

Mlha

Zítřek přijde z mléčného neznáma

Na návětrné straně už nejsou žádné listy

Tam fouká minulost

Živá voda zakopaná v zemi

Nad nezámrnou hloubkou

V pevném skupenství

Rosný bod emocí

Kapky v pavučinách

Odpařují se od krytů svíček

Pára syčí